

PROLOG

Jockes Harley står der allerede.

Tore Pulli parkerer og tager hjelmen af. Det knaser, da han sætter foden ned på jorden. Vinduerne i den nedlagte fabriksbygning stirrer blindt ud i mørket. Stilheden er kompakt og uhyggelig.

Pulli hænger hjelmen på styret og går hen til døren. Hængslerne knirker, da han skubber den op. Pulli går ind, tøvende.

– Jocke?

Stemmen bliver kastet tilbage fra væggene. Støvlerne smælder mod betongulvet. Hans øjne vænner sig langsomt til mørket, men han ser ikke andet end det bare gulv og vægge, bjælker og søjler indhyllet i spindelvæv. Oktoberblæsten hviner ind gennem de smadrede ruder. Der står dampende ånde ud af munden på ham.

Det her er næsten ligesom i gamle dage, tænker Pulli og går endnu et par skridt ind i rummet. Spændingen inden konfrontationen. Han mærker adrenalinen pumpe, og han kan lide det.

Hans blik bliver tiltrukket af noget, som ligger på gulvet lidt længere inde i skyggerne. Han går forsigtigt nærmere. En stram stank af urin og metal rammer ham. Han træder i noget fedtet og må tage et skridt til siden for ikke at falde. Pulli tager sin mobil frem og lyser med den ned på gulvet.

Så ser han, hvad det er, han har trådt i.

Foran ham ligger et menneske. Ryggen på den blodige læderjakke er fuld af flænger. Oven over jakkekraven lyser kraniet hvidt gennem den tatoverede, glatbarberede hovedbund.

Han kender den tatovering. Det er kun Joachim Brolenius, som har *Go to hell* skrevet i baghovedet.

Mobilen slukker.

Pulli ser sig hastigt omkring, lytter, hører kun den dybe stilhed.

Lokalet virker tomt, bortset fra Jocke, den mand som Pulli har hadet dybt og intenst, men som han for alt i verden ikke havde ønsket at finde død.

I hvert fald ikke nu.

Han bøjer sig ned, griber fat i læderjakken og vender den tunge krop rundt. Ansigtet er forvredet og blodigt, munden åben. Pulli lægger to fingre mod halspulsåren, men trækker øjeblikkeligt hånden til sig igen. Halsen er varm, men blød og løs som en fugtig, ituskåret svamp.

Så får han øje på det på gulvet. Knojernet.

Hans eget knojern.

Hvordan i helvede er det kommet herud?

En grusom erkendelse slår ham. Der er mange, der har kendt til mødet, og endnu flere, som har set ham tage af sted. Alt for mange har vidst, at det knojern plejede at hænge på væggen hjemme på kontoret. Og nu har han blod på hænderne, tøjet og skoene.

Nogen har lokket ham i en fælde. Der er fandeme nogen, som har taget røven på ham.

Pulli skal lige til at tage knojernet med sig og løbe sin vej, da han stopper op. Du har rørt ved liget, tænker han. Dine fingeraftryk er på Jockes læderjakke. Gør nu ikke det her værre, end det er.

Han tager mobiltelefonen frem igen. Med blodige fingre taster han nummeret til alarmcentralen. Jeg kender jo sandheden, siger han til sig selv. Fortæl sandheden, så vil det her gå godt.

Jeg har ikke noget at være bange for.

22 måneder senere

Skriget er altid det samme.

Henning Juul blinker og famler sig frem til kontakten. Lagnet under ham er vådt, luften sitrende varm. Med en fugtig hånd lader han fingrene glide over arrene på halsen og i ansigtet. Inde i hovedet dunker en basrytme, som strømmer ud fra et åbent vindue i Steenstrups Gate. Lidt længere borte brøler en motorcykel i fart, inden der bliver stille. Som et crescendo før en pludselig død.

Henning trækker vejret dybt, prøver at aflive drømmen, som stadig lever i ham som en syleskarp film. Men den lader sig ikke viske ud.

Drømmen begyndte harmonisk. De skulle bare ud og kælke, Jonas og han. Det var sådan en dag, hvor et tykt lag sne havde dækket jorden i løbet af natten. I Birkelundskrydset kunne de kun lige akkurat skimte sporvognsskinnerne som snorlige sølvspor på jorden. De tætte snefnug, som stadig dansede i luften, smeltede, inden de nåede at sætte sig fast på Hennings kind.

Han trak Jonas efter sig på kælken ned ad Toftes Gate og ud i Sofienbergparken, hvor børnene aftegnede sig som sorte streger på det lille areal neden for kirken. Jonas rokkede energisk fra side til side. Henning gispede anstrengt, da de var nået frem. Han skulle til at sætte sig bag på kælken, da Jonas standsede ham.

– Ikke dig, far! Kun mig!

– Okay. Men så må du selv trække kælken op bagefter.

– Ja ja.

– Lover du det?

– Jaaa!

Henning vidste, at tøsnefnuggene havde længere levetid end det løfte, Jonas lige havde afgivet. Men det gjorde ikke noget.

– Skub mig far, så jeg får rigtig meget fart på!

– Okay. Så hold fast. Tæl til tre.

Så talte de sammen:

– EN! TO! Oooog TREEE!

Og Henning gav Jonas et ordentlig skub, hørte sønnen hvine af fryd, idet han kørte nedad, bemærkede, at andre børn så til, de kunne godt lide synet af den lille dreng med den lyseblå hue, som fór ned mod det hop, nogen havde bygget midt på bakken. Og han ramte det, fik lidt højde på, men landede hurtigt igen og skreg igen af glæde, mens han drejede på rattet for ikke at påkøre en pige, som kom i den modsatte retning. Hun vendte sig og fulgte Jonas med øjnene, mens han drejede mere og mere mod venstre.

Mod træet.

Henning så det også, så hvor drengen var på vej hen med sine små hænder hårdt knyttet om rattet.

Henning begyndte at løbe ned ad kælkebakken, men hans fødder fik ikke fæste på skråningen, og han gled og faldt og rullede et par gange rundt, inden han kom på benene igen.

Snefnug, stemmer og støj mistede fart og styrke, mens Henning formede læberne til et råb. Men der kom ingen lyd. Han så fortvivlet på forældre, der stod som fastfrosne og bare så til. Til sidst lukkede han øjnene. Ville ikke være vidne til det, der skete. Ville ikke se sin søn dø. Ikke en gang til.

Så var Jonas borte. Det samme var kælkebakken og sneen, træerne og menneskene. Der var mørkt omkring ham. En umiskendelig lugt af røg rev ham i næsen. Og selv om han ikke kunne se Jonas, kunne han sagtens høre hans råb. Henning viftede panikslagen med armene for at slå hul i mørket, som vældede op foran ham, men det nyttede ikke. En intens varme sved i hans ansigt. Det blev svært at trække vejret, og han begyndte at hoste.

Gennem røgen trængte pludselig en lille stribe lys. Henning blinkede og fokuserede på åbningen, som blev større og større, nu kunne han se en dør længere inde, en dør som var ved at blive ædt op af flammer. Han hostede igen. Så lukkede lysspalten sig igen, og hurtigt havde røgen tætnet hullet totalt. Der var brændende varmt og sort overalt. Og i det øjeblik skreg Jonas.

Igen.

Et rødt blink får Henning til at ånde luften ud igen. Øjnene søger mod den anden røgalarm i rummet. Henning venter på, at den skal udsende sit cykliske alt-i-orden-blink. Men der går et par sekunder. Og der går flere. Og flere endnu. Han mærker en klump bevæge sig op gennem brystet og brede sig ud i skuldrene og om i nakken. Så lyser den. Rødt og hurtigt.

Han synker tilbage på puden, prøver at trække vejret regelmæssigt, mens han venter på, at bæstet i brystet skal falde til ro. Det gør det hurtigt. Han mærker igen på arrene i ansigtet. De svider stadig. Ikke bare udenpå. Og de vil blive ved med at svide, tænker han, lige indtil han finder ud af, hvem der satte ild til hans lejlighed. Hvem der er ansvarlig for, at verdens dejligste dreng ikke lever længere.

Henning vender sig om mod natbordet. Klokken har ikke engang passeret halv elleve. Den hovedpine, han lagde sig med for halvanden time siden, dunker stadig. Han masserer tindingerne, mens han sjosker ud i køkkenet og tager den sidste dåse cola i køleskabet. I stuen fjerner han tøj og aviser fra sofaen, inden han sætter sig ned og åbner dåsen. Lyden af bobler, som stiger op til overfladen, gør ham søvnlig. Så lukker han øjnene og håber på en drøm uden snefnug.

2

– Er I ikke snart færdige? Jeg vil gerne hjem.

Gunhild Dokken læner sig ud over skranken og ser ud i lokalet. Et nummer med Jokke & Valentinerne strømmer ud af højttalerne. På en bænk længere inde ligger Geir Grønningen og presser 135 kilo op fra brystet, mens han stønner. Ved spejlet bag ham står en lavstammet, kraftigt bygget fyr og følger bevægelserne med sine hænder, men uden at hjælpe til.

– Vi har kun et par pas tilbage, siger Petter Holte uden at flytte sit koncentrerede blik.

Gunhild vender sig og ser op mod uret på væggen. Den er næsten 22.45.

– Det er fredag, drenge. Fredag *aften* oven i købet, og klokken er snart elleve. Har I ikke noget bedre at tage jer til?

Ingen af dem svarer.

– Kom nu, siger Per Ola Heggelund, en mand som står for enden af bænken med korslagte arme. Grønningen er ved at tabe vægtstangen ned over sig. Holte lægger et let tryk under stangen som en lille hjælp til Grønningens rystende arme.

– Én gang til, siger han. – Du kan godt.

Grønningen tager en dyb indånding, sænker stangen ned mod brystkassen og presser alt, hvad han orker. Hans muskler sitrer, mens Holte lader ham slide for hver eneste millimeter, indtil alle kiloene er oppe, og Grønningen med et brøl kan sætte stangen på plads i stativet. Han skærer en grimasse og trykker på sine brystmuskler, klør sig i det pjuskede skæg og ryster noget af det lange, tynde hår væk fra ansigtet.

– Godt arbejde, siger Heggelund og nikker imponeret. Grønningen ser skulende på ham.

– Godt? Det var noget værre lort. Jeg plejer at klare meget mere end det.

Heggelund ser nervøst på Holte, men får kun et surt blik tilbage. Holte løsner mavebæltet, mens han studerer sig selv i spejlet. Det barberede hoved er – ligesom resten af kroppen – solariebrunt. Han retter lidt på de sorte handsker og betragter musklerne under den tætsiddende, hvide tanktop, nikker tilfreds, da han spænder, og musklerne i overarmene kommer til syne. Han retter lidt på Better Bodies-bukserne, inden han spankulerer hen til skranken, hvor Gunhild Dokken står og bladrer uinteresseret i et ugeblad med pandehåret hængende ned over øjnene.

– Skal du noget bagefter? spørger Holte og standser foran hende. Hans stemme er blød og forventningsfuld.

– Jeg skal hjem, svarer hun uden at løfte hovedet.

Holte nikker langsomt, mens han studerer hende intenst.

– Har du lyst til selskab?

– Nej, svarer hun ligeud.

Holtes næsebor vider sig ud.

– Du skal måske have besøg af andre?

– Det skal du ikke blande dig i, snøfter Gunhild afvisende.

Efter en kort pause vender Holte sig mod Grønningen, som nikker opmuntrende tilbage til ham.

– Der er jo ikke andre end os her, siger Holte. – Jeg kan godt låse for dig, hvis du synes.

Gunhild klasker ugebladet i med en beslutsom håndbevægelse.

– Kunne du ikke have sagt det lidt før? Mens der endnu var lidt tilbage af aftenen?

– Jo, men jeg ...

Der falder en skygge over Holtes ansigt, idet han sænker hovedet.

– Okay, sukker hun surt. – Du ved, hvor nøglerne er.

Gunhild går hen til en stumtjener og tager en tynd, sort jakke på. Hun lægger mobiltelefonen i tasken og tager den over skulderen.

– Overanstreng jer nu ikke.

– Vi skal ikke træne igen før på søndag.

– Wow, siger hun ironisk. – En fridag.

Holte smiler kort og følger hende med øjnene, mens hun går hen mod udgangen. Klokken over døren klinger, inden døren lukker efter hende. Så er hun forsvundet ud i natten. Holte ryster næsten umærkeligt på hovedet, inden han går ind bag skranken, standser musikken og finder en Metallica-cd i holderen – *And Justice for All*. Han sætter ottende nummer på – *To Live Is To Die* – skruer op for lyden og spoler frem til midt i sangen.

– Du fik heller ikke bid i dag? smiler Heggelund, da Holte kommer tilbage. Holte ser arrigt på ham, men svarer ikke. I stedet spørger han, hvis tur det er.

– Heggis, svarer Grønningen og ser på Heggelund.

– Jeps, det er det, svarer han beredvilligt. Han går hen til vægtstangen og fjerner 15 kilo i hver ende, sætter sig og trækker vejret dybt et par gange, inden han lægger sig ned og finder det punkt,

hvor han altid placerer sin fuck-finger. Så fylder han endnu en gang lungerne med luft. Bag ham har Holte igen indtaget sin position, mens James Hetfield tale-synger *when a man lies, he murders some part of the world*.

Heggelund løfter stangen af stativet, vægtene klirrer mod hinanden, så sænker han den og presser den op igen. Første løft går fint, han prøver at finde en rolig rytme, og næste forsøg går også godt. To løft senere er hans grynt blevet mere aggressive. Holte strækker ud i ryggen, sørger for at få en god balance i benene, inden han anbringer hænderne under stangen, parat til at hjælpe. Han ser på Grønningen, som nikker, samtidig med at han træder et par skridt nærmere. I højtalerne går Metallica over i det benhårde riff i begyndelsen af *Dyers Eve*.

Heggelund lukker øjnene og opbyder alt, hvad han har af kræfter inden næste løft, men vægtstangen rokker sig ikke. Han åbner øjnene. Holtes hænder har flyttet sig fra undersiden til oversiden af stangen. Grønningen er kommet helt hen til bænken. Nu sætter han sig overskrævs på Heggelunds mave. Heggelund stønner tungt. Holte trækker stangen ind mod sig selv og standser den et par centimeter fra Heggelunds adamsæble. Han får et panisk udtryk i øjnene.

– Hvad ... hvad i ...

– Hvor længe har du været her? spørger Grønningen. – To måneder? Måske to en halv?

Heggelund prøver at sige noget, men alle hans kræfter går til at holde vægtstangen væk fra halsen.

– Tror du, vi er dumme? siger Holte og stirrer hårdt på ham. – Tror du måske, vi lader hvem som helst træne sammen med os uden først at tjekke, hvem de er?

Heggelund magter kun at udstøde nogle gurglende lyde.

– Du har taget røven på os, siger Holte gennem sammenbidte tænder. – Prøvet at snyde os. Tror du ikke, vi ved, at du skal begynde på Politiskolen til efteråret?

Heggelund spærrer øjnene endnu mere op.

– Hvad har du egentlig gang i? spørger Grønningen. – Ser du

for meget fjernsyn? Troede du, at du kunne kickstarte din karriere? Spille undercover-agtig?

– Det kan du godt glemme, indskyder Holte. – Det er der *ingen*, der slipper godt fra over for os!

– Please, trygler Heggelund, hans arme ryster. Holte presser stangen ned, til den får hudkontakt. Hans øjne lyner.

– Har du tænkt dig at komme herhen igen? spørger Grønningen. Heggelund kniber øjnene sammen og prøver at ryste på hovedet. På hans ansigt har tårer blandet sig med svedperler.

– Har du tænkt dig, at fortælle nogen om det her? hvæser Holte. Igen forsøger Heggelund at bevæge hovedet. Grønningen betragter ham et par sekunder, så stiger han ned og nikker til Holte. Heggelund trækker vejret med stort besvær, men Holte fjerner ikke vægtstangen.

– Så er det nok, siger Grønningen. Holte reagerer ikke.

– Petter!

Modvilligt løfter Holte stangen, hjulpet af det lidt der er tilbage af kræfter i Heggelund. Så smælder det i stativet. Holte vender sig om og snupper et håndklæde, mens han snøfter foragtligt. Grønningen trækker ham til side.

– For helvede, mand, du kunne jo have slået ham ihjel! hvisker han.

Holte svarer ikke, men stirrer stadig på Heggelund, som gisper efter luft. Tårerne har gjort hans kinder våde og øjenlågene tunge.

– Der er altså en grænse, siger Grønningen. – Har du glemt alt, hvad vi lærte af Tore?

Holte svarer ikke, træder blot et par skridt væk. Heggelund rejser sig tavs op i siddende stilling, mens James Hetfield brøler ud af højttalerne. Grønningen vender sig om og går et par skridt hen imod Heggelund, som stadig tager sig til halsen. Grønningen venter, til han får øjenkontakt, inden han nikker med hovedet i retning af døren. Heggelund kommer vaklende op at stå. Han stavrer hen mod døren, hvor klubbens navn lyser imod ham med blodrøde bogstaver: *VÆGT & RESPEKT*.

Et skarpt lys får Henning til at blinke. Øjnene føles som sandpapir. Han gnider søvnen ud af øjnene og mærker en ømhed over lænden.

Langsomt skubber han sig op at sidde. Colaen på bordet er blevet varm, men han tager en slurk alligevel, skyller den rundt i munden, inden han synker og smasker på det sorte sukker. Udenfor glider forskellige nuancer af blå himmel over i hinanden. Han lukker en varm sommervind ind ad et vindue i stuen. En svale skriger, men ingen svarer. En gul kran strejfer toppen af træerne i gården på den anden side af huset.

Henning går ind i soveværelset, tager to piller fra æsken på natbordet og sluger dem uden vand, før han fortsætter ud i køkkenet og betragter den kaotiske bunke af aviser og papirer på spisebordet. Han sætter sig foran pc'en, braser ind i et bordben så kaffen skvulper over i koppen, som har mørkebrune ringe på indersiden. Langsomt åbner han pc'ens låg. En gammel version af *123nyheter.no* popper op på skærmen, inden den straks begynder at opdatere sig selv. Henning tjekker tophistorien, scroller ned over siden og noterer sig hurtigt, at der ikke er sket noget særligt i nattens løb. Hedebløge over Europa. Rusland mener, at Iran snart er i stand til at udvikle en atombombe. To hårdt kvæstede i en trafikulykke i Hedmark. En pige, han mener at have set før, men ikke kan huske navnet på, er træt af sine silikonebryster.

Henning tjekker også konkurrenterne, selv om han ikke fatter, at han gider. Det er de samme nyheder over hele linjen. Men det er sådan, han begynder sine dage. Sådan som han også plejede at begynde dem, inden Jonas døde.

Det er allerede snart to år siden, tænker Henning. For de fleste er to år en evighed af øjeblikke og minder stablet oven på hinanden. For ham er det ingenting. Ikke et eneste spor er det lykkedes ham at finde. Det ville have været så meget enklere, hvis han bare havde kunnet huske noget fra dagene og ugerne inden branden.

Øverst i papirbunken stirrer Mikael Vollan på ham, manden

som sendte 153 millioner elektroniske breve af den slibrige slags til firmaer og privatpersoner gennem konti, han åbnede med falske identiteter. Vollan reklamerede for pyramidespil og andre falske drømme, som skulle få folk til at betale for noget, der ikke eksisterede. Henning blev så træt af al den spam, at han besluttede sig for at tjekke, hvem der stod bag, og hvad han eller hun tjente på det. Sammen med *6tiernes*⁷, Hennings anonyme kilde i politiet, og hans gode ven, it-nørden Atle Abelsen, lykkedes det ham efterhånden at rede trådene ud i Vollans netværk. Da de vigtigste brikker var faldet på plads, overlod Henning efterforskningen til Lotteritilsynet, Økokrim og til sidst også til Kripos, mod at han til gengæld fik et par timers forvarsel, inden lovens lange arm slog til. Vollan blev senere idømt syv års fængsel og skulle desuden betale erstatning.

Henning studerer udskrifterne en gang til, inden han med et suk lægger dem til side. Vollan gav udtryk for både anger og lettelse i retssalen og var glad for, at nogen endelig satte en stopper for ham. *Det var blevet en besættelse*, som han udtrykte det. Og for resten havde han ikke så mange penge tilbage, at han kunne betale nogen for at gøre det af med Henning. Eller med Jonas.

Henning gnider sig mismodigt i ansigtet. Noget vil vise sig, siger han til sig selv. Det er det simpelthen nødt til.

4

Tore Pulli plejede godt at kunne lide sit eget spejlbillede. Det ultrakorte hår. De blanke, himmelblå øjne. Den kraftige næse. Det tætte, velfriserede skæg. Den spidse hage, som ingen nogen sinde havde evnet at ramme uden at få sin egen smadret bagefter. Kæderne omkring halsen. Det stramtsiddende tøj. Han plejede at elske at se sine muskler bulne, se blodårerne svulme under den tatoverede, sommerbrune hud. Ingen kunne være i tvivl om, at han, Tore Pulli, var en fyr, man helst ikke skulle fucke med.

Men nu kan han ikke se det længere. Tøjet sidder ikke helt så stramt ind til kroppen. Det, som tidligere var komprimeret og parat til at eksplodere, som var frygtet og beundret, fremstår nu kun som et fjernt minde.

Pulli tænder for vandet og lader det løbe, til det er blevet koldt, inden han bøjer sig forover og lægger ansigtet i de kolde, våde hænder. Han gnider sig i øjnene, lader fingrene glide over kinderne, panden, tindingerne og månen, før han tørrer sig med et hvidt håndklæde. Er du klar? spørger han ansigtet i spejlet. Vil du virkelig gøre det her?

Veronica stirrer tilbage på ham fra billedet på opslagstavlens kork. Som altid ser hun direkte på ham med sit ungdommeligt smukke smil. Og som altid undrer han sig over, hvordan hun kan holde det ud.

Pulli sætter sig på den smalle fyrretræsseng og sætter albuerne på knæene og hænderne under hagen. Øjnene ser hen på den overfyldte spand på det grå linoleumsgulv. På en taburet foran ham står et askebæger, og der ligger også en lighter og en fjernbetjening. Hans bedste venner. Og rundt om ham – hans fire værste fjender.

Han rejser sig beslutsomt og går ud i en gang, som er lige så lang som en håndboldbane, bare smallere, med borde og sofa-grupper, bænke og stole på hver side uden for de tykke, gule streger. Han nikker kort til personen i glasburet, peger på telefonen, får et nik som svar, inden han med langsomme skridt går over mod bordet på den modsatte side. En grå telefon står oven på en mørkerød voksdug. Papirark, konvolutter og skemaer ligger i stabler ved siden af. Pulli ser på væguret. Tyve minutter, maks.

Han løfter røret, men lægger det øjeblikkeligt på igen. Har du gjort alt, hvad du kan? tænker han. Er der virkelig ikke andre, som kan hjælpe dig?

Nej. Der er ikke andre muligheder tilbage.

Henning er våd af sved på ryggen, da han standser på hjørnet ud for Café Con Bar. På den anden side af vejen ligger Vaterlands-parken som en lomme imellem Oslo Plaza og den aggressive indfaldsvej mod Grønland. Lige i nærheden slæber en strøm af mennesker sig over ujævne brosten. Bilerne brøler hidsigt.

Henning tager sin ældgamle, slidte cowboyjakke af og finder et ledigt bord. Havde det ikke været, fordi Erling Ophus insisterede på at komme ind til byen og helst ville mødes i nærheden af sin gamle arbejdsplads, ville Henning aldrig have sat sig ind et sted, hvor folk myldrer lige forbi.

Henning har interviewet Ophus mange gange tidligere, men aldrig mødt ham ansigt til ansigt. Når Ophus dukkede op på et gerningssted, havde flammerne som regel lagt sig, og journalisterne var gået hjem for at skrive. Det overraskede Henning, at Ophus var villig til at slå en sludder af – og så oven i købet på en lørdag – i stedet for at nyde det langsomme liv i Leirsund.

Der går ikke lang tid, før Henning får øje på Ophus på den modsatte side af vejen. Den pensionerede brandefterforsker venter klogeligt på grønt lys, inden han forcerer vejen. Henning rejser sig, går Ophus et par skridt i møde og rækker hånden frem. Den høje, ranke mand i hvid kortærmet skjorte og mørkeblå bukser smiler og griber Hennings hånd i et kraftigt greb.

– Hej, siger Henning. – Tak fordi du ville komme.

– Åh, det er mig, der takker. Min kone havde planlagt en dag på alle fire i blomsterhaven, men nu fik jeg en god undskyldning for at tage mig en bytur og måske slå en sludder af med gamle kolleger senere. Hvis de da er på arbejde.

Ophus smiler og slipper grebet om Hennings hånd. Han slår ud med hånden mod stolen på den anden side af bordet. De sætter sig.

Ophus ser ud, som om han kommer direkte fra en fjeldtur, mere veloplagt, end da han gik hjemmefra. Hans ansigtshud er frisk og nybarberet og har et skær af varm sommer. Rynkerne i

panden er bølgeformede og dybe. Han har en øjnefaldende vorte på venstre kind, men ansigtet ville have været fattigere uden.

En tjener med morgenhår og dybe poser under øjnene kommer hen til dem.

– Vil du have noget at drikke? spørger Henning.

– Ja tak, en kop kaffe vil være fint.

– To kaffe, siger Henning til tjeneren, som snurrer om på hælen uden et ord. Henning holder sin nye mobiltelefon i vejret. – Har du noget imod, at jeg optager det, vi siger?

– Nej, nej. Det er helt i orden.

Henning trykker på den røde tast midt på den aktive skærm og ser, at optagelsen starter.

– Som jeg sagde til dig i telefonen, siger han og rømmer sig, – så arbejder jeg for tiden på en historie ...

– Ja, det kunne jeg forstå.

Henning skal til at stille sit første spørgsmål, da telefonen ringer.

– Undskyld, jeg vil lige ...

– Det gør ikke noget, svarer Ophus og slår ud med armene. Henning ser på afsenderen. Ukendt. Sikkert ikke noget vigtigt, tænker han og blokerer opkaldet.

– Vi prøver igen, smiler han. – Du har jo en lang karriere som brandefterforsker.

– Korrekt, siger Ophus stolt. – Jeg er måske den person i Norge, som har haft ansvar for de fleste sager, tror jeg. Forsikringselskaberne prøvede at få fingre i mig, da jeg gik på pension, men havde jeg først sagt stop, skulle det være på alle fronter. Selv om jeg måske fortryder det en smule nu.

– Der er måske for megen tid til lugning?

Ophus nikker og smiler, mens han tager imod det klirrende porcelæn fra den søvnige tjener.

– Hvad er den mest almindelige årsag til, at det begynder at brænde i folks hjem?

– At folk ikke er påpasselige nok, svarer Ophus og drikker begærligt med en slubrende lyd. – Cirka én ud af fire brande skyldes brug af åben ild, cigaretter og levende lys. Folk er så uer-

farne med aske, tænker ikke over, at den gløder eller brænder længe efter, at der ikke er flere flammer. Og så er der selvfølgelig leg med lightere og fyrværkeri. Den slags ting.

Ophus fægter ivrigt med hænderne.

– Desuden er der en hel del brande, som skyldes, at man koger en kedel tør eller overopheder et komfur eller dækker elradiatorer til. Folk har jo så mange mærkelige ting, som går på elektricitet i vore dage, og det er ikke altid, at produkterne har en særlig høj kvalitet. Cirka tyve procent af alle brande skyldes tekniske fejl i elektriske installationer.

Henning bøjer sig ind over bordet.

– Hvad med påsatte brande?

– Rundt regnet ti procent af alle brande er påsat af andre. Omtrent det dobbelte bliver aldrig opklaret. Endelig er der også enkelte brande, som skyldes lynnedslag, eller at folk selv antænder dem.

Henning skriver et kort notat på blokken, som ligger foran ham.

– Er det vanskeligt at efterforske brande?

– Meget. Som regel er sporene jo brændt op. Desuden er der ingen efterforskere, som nogen sinde bliver helt udlært.

– Og politiet *skal* efterforske alle brande, er det ikke sådan?

– Jo, det skal de.

Hennings telefon ringer igen. Ukendt igen, ser han og undlader at svare.

– Hvordan gør de det?

– Øh?

– Hvordan efterforsker politiet en brand?

– Har du hørt om S-reglen?

– Nej, hvad er det?

Ophus smiler og tager tilløb: – Søge, samle, sikre spor, som sandsynliggør sagens sande sammenhæng, sigtedes skyld såvel som skyldfrihed.

Henning ler.

– Hvor lang tid har du brugt på at få den sætning sat sammen?

– Uger. Nej, måneder.

Ophus smiler igen. Der opstår en ny stilhed over bordet, mens Ophus drikker kaffe. Henning ser på sit notat.

– Så ti procent af alle brande er altså påsat af andre?

– Cirka ti procent, ja.

Henning nikker tavs og synes, han kan mærke arrene brænde som stribede fakler i ansigtet. Langsomt løfter han blikket og ser på Ophus.

– Min lejlighed brændte for et par år siden, siger Henning og sænker blikket igen. – Jeg mistede min søn.

– Det var dog forfærdeligt.

– Det var ved den lejlighed, jeg fik disse her.

Henning peger på arrene.

– Jeg måtte springe igennem en mur af flammer for at komme ind til min søn, men ...

Han magter ikke at fuldføre sætningen. Har aldrig kunnet.

– Jeg tror, at branden var påsat.

– Hvorfor tror du det? spørger Ophus efter en ugenert slubren. Henning bliver straks skamfuld, vel vidende hvor tynde hans egne argumenter er.

– Jeg er ikke helt sikker på hvorfor. Det er en følelse, en mavefornemmelse, eller hvad man skal kalde det. Plus at det ...

Henning tier og tænker, at det ikke tjener noget formål at fortælle en mand som Ophus om sine drømme, hvad de indeholder, og hvad de *ikke* indeholder. Han ryster let på hovedet.

– Jeg tror det bare.

Ophus nikker stille, mens han løfter koppen op til munden.

– Hvornår skete det?

– 11. september 2007.

– Det er desværre efter min tid.

Henning ser bedrøvet på ham, inden blikket igen søger nedad.

– Men hvad siger politiet? De har vel efterforsket sagen?

Ophus sender ham et nysgerrigt blik over koppen.

– Ja, siger Henning. – Og de konkluderede, at brandårsagen var ukendt.

– Men du tror altså, at en eller anden påsatte den?

Henning prøver at rette sig op, men han synker sammen igen og folder armene foran brystet.

– Hvordan det blev gjort, ved jeg ikke, siger han.

Ophus tager endelig en slurk af kaffen og sætter så koppen fra sig med en klirren.

– Hvad stod der i rapporten?

– Jeg har aldrig selv set den, men jeg har hørt, at branden højst sandsynligt opstod i entreen.

– Begyndte det at brænde, mens du var hjemme?

– Ja.

– Var der tegn på indbrud?

– Ikke så vidt jeg ved.

– Havde du låst?

– Det kan jeg ikke huske. Alt, hvad der skete i dagene og ugerne inden, er forsvundet for mig, men jeg tror det. Jeg plejede altid at låse, også i dagtimerne, men jeg kan altså ikke huske, hvad jeg foretog mig den aften.

– Havde du ingen røgalarmer?

Rytmen i spørgsmålene og svarene standser. Brostenene stirrer anklagende tilbage på ham.

– Jeg havde én, men batteriet var fladt, og jeg ...

Henning prøver at hæve blikket, mens han synker hørligt.

– Og politiet fandt ingen fod- eller fingeraftryk, ingen situationsspor, ingen dna ...

Han ryster på hovedet.

– Og alligevel tror du, at en eller anden sørgede for, at det begyndte at brænde hjemme hos dig?

– Ja.

Ophus læner sig tilbage i stolen. Samtidig ringer telefonen endnu en gang. Henning ser irriteret på displayet. Ukendt.

– Undskyld, jeg ...

– Tag den bare. Jeg har god tid.

– Er det i orden? Er du sikker på, at ...

– Ja da, det er ikke noget problem.

– Tak, jeg ...

Henning slår ubestemt ud med hånden, uden at han helt ved hvorfor. Ophus nikker forstående. Henning tager telefonen.

– Henning Juul?

– Ja.

– Journalisten Henning Juul?

– Ja, det er mig. Hvem taler jeg med?

– Det er Tore Pulli.

Henning retter sig op og siger hej.

– Kan du huske mig?

– Jeg ved, hvem du er. Hvorfor det?

Pulli svarer ikke. Henning slikker sig om læberne i den stilhed, der opstår.

– Hvorfor ringer du? spørger han.

– Jeg har en historie til dig, siger Pulli.

– Jaså? Hvad slags historie?

– Det kan jeg ikke fortælle over telefonen.

– Okay. Jamen jeg vil da gerne tage en snak med dig, men lige nu sidder jeg faktisk midt i noget. Kunne jeg få dig til at ringe mig op igen lidt senere? Gerne i arbejdstiden?

– Jeg kan ik...

– Fint, afbryder Henning. – Tak skal du have.

Han afslutter samtalen og smiler kort til Ophus, som er koncentreret om at betragte den stadigt stigende trafik. Henning tager en dyb indånding.

– Beklager, siger han og får et forstående smil tilbage.

– Men tilbage til det, vi talte om, siger Ophus og stirrer på Henning. – Jeg er nødt til at være ærlig over for dig. Hvis der ikke er sket noget i efterforskningen i løbet af to år, er der ikke meget at hente. Det er umuligt at finde friske spor. Jeg går ud fra, at din lejlighed er blevet renoveret siden dengang?

– Ja. Og der bor nogle andre i den nu.

– I så fald er alle spor definitivt forsvundet. Og der er mange måder at sætte ild til en lejlighed på, så det ikke nødvendigvis bliver opdaget. Desværre.

Henning nikker tavs. De sidder lidt og stirrer på hinanden,

indtil Henning trækker øjnene til sig. Han ved, at han bliver nødt til at finde den eller dem, der satte ild til hans lejlighed, og få dem til at indrømme det. Det er det eneste, der vil hjælpe.

Hans blik vandrer ud mod lyskrydset.

– Så du tror altså, at nogen prøvede at ramme dig? Dræbe dig?

– Ja.

– Hvorfor det?

– Ja, det er jo netop det store spørgsmål. Jeg ved det ikke. Har ingen anelse.

– Og det skete for to år siden?

– Cirka.

Ophus ser længe på Henning.

– Men tror du da ikke, de ville have forsøgt igen, hvis det ikke lykkedes første gang?

– Hvordan ... Hvad mener du?

– Har du været ude for drabsforsøg senere?

– Ikke så vidt jeg har bemærket.

Ophus svarer ikke, men Henning kan alligevel se, hvad han tænker. *Er du sikker på, at det ikke bare er en del af dig selv, som vil have, at det skal være en anden, der startede branden? Sådan at du kan skyde skylden over på andre end dig selv?*

De bliver siddende og lytter til trafikken.

– Jeg tror ikke, der er ret meget, jeg kan hjælpe dig med, siger Ophus til sidst.

– Det var nok det, jeg var bange for, svarer Henning stille.

– Du sagde noget om, at du ikke selv havde læst brandrapporten. Måske er der noget i *den*, du kunne have nytte af? Jeg kan muligvis skaffe den til dig, hvis du vil have det.

– Jeg ved ikke, om det vil betyde ret meget, men ... jo, men måske alligevel?

– Jeg har et par tjenester til gode nede i Politihuset. Jeg skal se, hvad jeg kan gøre.

– Tusind tak. Det er jeg meget glad for.

Ophus ranker ryggen, men Henning kan mærke, at hans øjne bliver hængende ved ham selv. Han magter ikke at møde dem.

Derfor siger han uden at løfte blikket:

– Jeg skal ikke tage mere af din tid end nødvendigt, Ophus. Tak, fordi du ville møde mig.

– Det var da kun hyggeligt. Du kan bare henvende dig igen, hvis der er andet, du vil spørge om.

Henning smiler svagt og nikker. De giver hinanden hånden igen, inden Ophus rejser sig og begynder at gå hen imod lyskrydset. Han passerer en mand, som står lænet op ad den hvidkalkede mur, mens han sutter på en tynd, ujævn cigaretstump. Der er lige akkurat liv i gløderne.

6

Ørjan Mjønes læner hovedet mod vinduet i United Airlines-flyet og kigger ned over Oslo. Grønne træer indrammer restaurant Ekeberg på den nordøstlige skråning over byen. Tættere på centrum ligger folk udstrakt på græsset i Fjordbyen. Taget på Operaen stråler som en glinsende isflage i solskinet. Et par hundrede meter under flyets skrog stikker Rådhusets murstensrøde bygning op imod ham som to misfarvede tænder.

Flyet svæver langsommere og langsommere gennem den stille luft. Kaptajnen meddeler, at der kun er få minutter til landing. Mjønes lukker øjnene. Det har været en lang rejse. Bogotá tur-retur med mellemlanding i Newark begge veje, uden at det er lykkedes ham at sove så meget som et sekund om bord. Det blev til en halv times powernap på en bænk, mens han ventede på flyet tilbage til Oslo. Om lidt har han været 35 timer i luften. Det har været spændende. Det har været anstrengende. Men det har været det værd.

Det begyndte fem dage tidligere, da han læste sit fiktive kontaktnavn i titelfeltet på *finn.no*. Senere samme dag ringede han til nummeret i annoncen og fik en stemme i øret, han ikke havde hørt i næsten to år. Ved tanken om harmen i den stemme, sidst de talte sammen, havde Mjønes ikke regnet med, at han skulle

have mere med Langbein at gøre. Men de var blevet enige om at mødes på nederste dæk i parkeringshuset under Oslo City. Mjønes gik så langt mod vest, han kunne komme, indtil en skarp stemme bag en søjle sagde, at han skulle standse. En lang skygge strakte sig ud over betongulvet.

Mjønes standsede og så sig omkring. Længere bagud hvinede det i et par utilfredse bildæk, men han kunne ikke se nogen mennesker.

Mjønes standsede og så sig omkring.

– *Det er længe siden, hva'?* sagde han, men Langbein svarede ikke. I stedet blev en konvolut i A4-størrelse skubbet hen over gulvet imod ham. Han bøjede sig tøvende ned og tog den op. Han tog et fotografi ud. Manden på billedet havde et stort, rødt kryds over ansigtet. Mjønes stod måbende et par sekunder.

– *Du tager pis på mig.*

– *Nej.*

Mjønes så på billedet igen og tog et ark papir ud, som lå under fotografiet og skimmede teksten. Så rystede han på hovedet og sagde noget, han kun sjældent tillod sig:

– *Det er simpelthen umuligt.*

– *Intet er umuligt. Og hvis du havde udført dit arbejde ordentligt sidste gang, havde der ikke været behov for det her job.*

Mjønes skulle til at protestere, men han vidste, at Langbein havde ret. Fejltagelser er noget lort. Alligevel sagde han:

– *Det er for risikabelt.*

Den måde, samtalen fortsatte på, forbavsede ham.

– *På mit kontor ligger der en konvolut, som er identisk med den, du holder i hånden. Med én forskel. Der ligger også et billede af dig i den.*

– *Af mig?!*

– *Ja, af dig. Hvis du ikke påtager dig opgaven, bliver du selv en opgave.*

Mjønes skulle lige til at gå om bag søjlen for at konfrontere Langbein, men synet af en arm og en pistolmunding fik ham til at standse.

– *Hvis jeg ikke er tilbage i løbet af et kvarter, går konvolutten på kontoret videre til den næste på listen. Men det er dig, jeg vil have. Jeg*

synes, det vil være en god chance for dig til at rette op på den fejl, som blev begået sidst. Desuden får du det godt betalt.

Mjønes prøvede at ryste det første chok af sig.

– *Hvor godt?*

– *To millioner kroner. 25 procent i kontanter nu. Resten får du, når du har fået samlet alle de løse tråde.*

Mjønes sagde ikke noget i meget lang tid, han overvejede udfordringerne, mulighederne. Han kløede sig i nakken og gned to fingre over næseborene. Så sagde han:

– *Jeg vil gøre det for tre.*

Der blev et øjeblik tavshed. Så sagde Langbein:

– *Okay.*

En voldsom glædesrus bredte sig i Mjønes' krop, men han nåede ikke at nyde den. I næste øjeblik blev en kuffert skubbet frem til ham.

– *Det skal foregå hurtigt og lydløst. Ingen spor. Ingen spørgsmål. Og ingen fejltagelser denne gang.*

Mjønes nikkede. Ideelt set ville han have givet sig god tid til at planlægge, men han havde altid været god til at finde hurtige løsninger. Og oppe i hovedet havde han allerede tænkt på én mulighed. Men han nåede ikke at stille flere spørgsmål til Langbein, for i næste øjeblik smækkede en dør lige i nærheden af ham. Og da Mjønes gik om på den anden side af søjlen, var Langbein forsvundet.

Mjønes blev stående i flere minutter og tænkte over det, han var blevet tvunget til at gøre. Langbein kunne have bluffet, men Mjønes havde i realiteten besluttet sig, allerede inden truslerne og pengene kom på banen. Det var et eller andet med muligheden for at gøre noget godt igen. At blive klækkeligt betalt for det oven i købet var kun en pragtfuld bonus. Desuden var det længe siden, han havde beskæftiget sig med en opgave af denne størrelse, og det sitrede allerede i kroppen. Det var, som om alle sanser blev skærpet. Alting føltes så meget mere levende.

Fem dage går hurtigt, tænker Mjønes og gør sig klar til, at flyet

skal lande. Hvor er der sket meget på den tid. Men også meget lidt. Måske er det derfor, han ikke har kunnet sove. Måske kan kroppen ikke finde ud af at falde til ro, før alt dette her er overstået. Der bliver heller ikke tid til ret megen hvile, når han kommer hjem. Der er kun nogle timer, til operationen skal begynde. Alt skal være på plads inden.

Flyet lander, og en halv time senere sidder Mjønes i et tog på vej til Oslo. Han tænker på skrinet, som ligger i kufferten, og på den plan, han har lagt. Den er dristig. Den er djævelsk.

Men den er genial, hvis den kommer til at fungere.